

Hồi Thứ Bảy Mười Hai **CỬU ĐỘC NƯƠNG TỬ**

Bạch Thiếu Huy bối rối kêu lên:

– Phải làm sao bây giờ?

Vương Lập Văn thở ra một hơi dài:

– Chỉ sợ chúng ta vô phương sống sót rời khỏi cốc này.

Đột nhiên từ sau lưng một cột thạch nhu, một giọng cười trong vắt vang lên:

– Bây giờ các người còn hy vọng thoát ra khỏi cốc à?

Bạch Thiếu Huy quay phắt người lại quát to:

– Ai?

– Ta đây!

Liên theo câu nói một thiếu phụ áo đen đứng đỉnh bước ra.

Tuổi nàng độ hai mươi lăm hai sáu, tóc mượt màu hồng, mặt mịn hoa đào, điểm kiêu như tiên nữ, ánh mắt long lanh không ngớt đảo tình.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ rằng:

– Bọn Vương huynh đều trúng độc mạnh, tất nhiên do ả quỷ cái này gây ra. Mình còn đang băn khoăn chưa tìm ra đầu giây mối nhợ tự nhiên ả chường mặt ra đây, thật là may biết mấy.

Thiếu phụ áo đen đôi môi hồng tươi, nở nụ cười:

– Còn người? Bọn họ gọi người là Bạch hộ pháp? Vậy người là người của Hoán Hoa Cung?

Nàng rún rẩy bước lên, đôi gò ngực run run nghệ thuật với dáng cách thật là lời gợi tình.

Bạch Thiếu Huy tuy kinh nghiệm giang hồ rất ít, nhưng thường được sư phụ dẫn dò qua, nếu gặp phải hạng địch thủ chuyên dùng độc, thì đừng bao giờ đứng dưới chiều gió.

Thấy thiếu phụ vừa nhón bước tiến lại, chàng lập tức lắc mình, chiếm phía trên gió và quát to:

– Đứng lại! năm người kia phải chăng chính nàng hạ độc?

Thiếu phụ áo đen đưa đôi mắt nhung đen đăm đối nhìn chàng, môi dính nở nụ cười như hóa thu hút hồn tim đối thủ:

– Tại sao người cứ hỏi ta mãi thế, còn những câu ta hỏi sao người không trả

lời?

Bạch Thiếu Huy trợn mắt:

– Nàng hỏi gì?

Thiếu phụ cười khanh khách:

– Người thật chẳng hề nghe ta hỏi à? Ta vừa hỏi là người có phải là người của Hoán Hoa Cung?

Bạch Thiếu Huy ngẩng đầu lên:

– Phải thì sao?

Thiếu phụ áo đen vẫn giữ một thái độ dịu dàng:

Ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, có chi phải giận?

– Người dám phản bộ Hoán Hoa phu nhân kể ra cũng to gan lắm!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Thì ra nàng không phải là người của Hoán Hoa Cung, tại hạ rất y lòng, chắc nàng không đem bí mật này mách lại cho bà ta?

Ánh mắt thiếu phụ càng lẫn lộn trữ tình:

– Đúng thế, nể ở người, dù ta có muốn đi báo cáo cũng chẳng nỡ lòng.

Bạch Thiếu Huy cười sang sảng:

– Phải lắm! Dù nàng có muốn đi báo cáo, sợ rằng cũng khó rời khỏi tòa cốc này.

Kim Nhất Phàm cười nối tiếp:

– Ý của Bạch hộ pháp là muốn mời cô nương ở lại làm bạn với chúng tôi.

Thiếu phụ áo đen ném mắt nhìn sang gã trề môi:

– Hạng hôi hám như các người mà xứng ta làm bạn à?

Kim Nhất Phàm càng cười to:

– Tất nhiên chúng tôi không xứng, nhưng năm vùng nước vàng bên kia đang thiếu một bạn.

Thiếu phụ cười ròn rã, đứng đỉnh bước về phái Bạch Thiếu Huy mắt đắm đắm nhìn chàng:

– Như thế có nghĩa là người định giết ta để bịt miệng?

Và với một thân pháp thật khéo léo, nàng đã xoay lên phần trên gió của chàng trai họ Bạch!

Vội lùi ra sau một bước, Bạch Thiếu Huy trầm giọng:

– Nếu cô nương còn tiến thêm một bước, đừng trách sao tại hạ vô lễ!

Thiếu phụ trề môi:

– Người thật khéo lo thì thôi! Nếu ta có ý hạ độc người thì mười mạng người cũng sớm đi đời rồi!

Bạch Thiếu Huy hỏi gặng:

– Câu nói ấy bằng như nàng đã thú nhận là chính tay nàng hạ độc năm người kia?

Thiếu phụ bật cười:

– Còn phải hỏi. Nơi đây trừ ta ra, còn người thứ hai nào nữa?

Bạch Thiếu Huy nghiêm mặt:

– Tốt lắm! Vậy nàng đưa thuốc giải ra đây mau!

Thiếu phụ chớp mắt nhìn chàng:

– Muốn ta trao thuốc giải ra cũng chẳng khó gì!

Bạch Thiếu Huy hỏi ngay:

– Nàng muốn đặt điều kiện phải chăng?

Thiếu phụ ánh mắt ngời lên nụ cười:

– Thật ra cũng chẳng phải điều kiện chi, chỉ cần một cái gạt đầu của người là đủ!

Bạch Thiếu Huy nhú mày:

– Vậy nàng nói thử cho biết:

Thiếu phụ cười rất tươi:

– Rất đơn giản! Ta cho họ thuốc giải, người phải theo ta,

Bạch Thiếu Huy hơi sững:

– Nàng định đưa tôi về Bách Hoa Cốc?

Thiếu phụ bật cười giòn:

– Ta đã nói là không đi báo cáo với Hoán Hoa phu nhân người chưa tin ta sao?

Bạch Thiếu Huy khó nghĩ:

– Vậy thì cô nương định đưa tại hạ đi đâu?

Thiếu phụ cười run cả thân hình:

– Người cứ đi theo ta hỏi làm gì?

Bạch Thiếu Huy nghiêm nghị:

– Tất nhiên tại hạ cần phải hỏi rõ nơi mà cô nương định đưa tại hạ đi.

Thiếu phụ tay chỉ vào trong cốc:

– Ta muốn người theo ta vào trong đấy.

Bạch Thiếu Huy trở mắt:

– Để làm gì?

Thiếu phụ lừ mắt nhìn chàng cười tình:

– Cứ vào đó biết ngay!

Vương Lập Văn từ nãy nhắm mắt im lìm như đang vận công đuổi độc, chợt mở choàng mắt kêu lên:

– Bạch huynh, nàng là Cửu Độc Nương Tử...

Thiếu phụ nguyền dài:

– Ai mượn người nhiều chuyện?

Và ánh mắt dời sang Bạch Thiếu Huy nàng hỏi:

– Người bằng lòng hay không?

Nghe Vương Lập Văn khai rõ danh hiệu nàng chính là Cửu Độc Nương Tử, một trong bốn nhân vật dâm đẳng độc ác nhất của vũ lâm, Bạch Thiếu Huy không khỏi thảm rúng động.

Không ngờ Cửu Độc Nương Tử mục quý cái mà sư phụ đã nhắc qua chính là cô ả trẻ tuổi như thế.

Một sự tính toán thật nhanh trong đầu óc, Bạch Thiếu Huy gật gật đầu:

– Thuốc giải của cô nương đâu?

Kim Nhất Phàm đang ngồi xếp bằng tròn dưới đất, nhồm ngay dậy kêu lên:

– Bạch huynh dù chúng tôi bị độc mà chết, Bạch huynh cũng đừng vì đó mà dút vào bẫy độc của ả!

Tiền Xuân Lâm tăng hắng luôn mấy tiếng, nhưng không thốt.

Cửu Độc Nương Tử mừng rỡ ra mặt:

– Người thật tình bằng lòng phải không?

Bạch Thiếu Huy quả quyết gật đầu:

– Tai hạ bằng lòng! Cô nương nên đưa thuốc giải ra!

Cửu Độc Nương Tử nói ngay:

– Đưa thì đưa. Nhưng người phải để ta điểm huyết người đã!

Bạch Thiếu Huy không chút do dự:

– Được! Cô cứ đưa ra đi!

Cậy ở phép Vận khí hoán huyết của mình, tất nhiên Bạch Thiếu Huy đâu sợ chi đối phương điểm huyết. Nhưng Kim nhất Phàm lo lắng kêu to:

– Bạch huynh chớ mắc vào tròng của mục yêu phụ!

Tiền Xuân Lâm lại khúc khắc ho lên mấy tiếng, như ra hiệu bảo Kim nhất

Phàm chỗ có nhiều lời.

Cửu Độc Nương Tử quay sang Tiền Xuân Lâm cười nụ:

– Người so ra thông minh hơn tên bị thịt ấy rất nhiều!

Lại quay sang Bạch Thiếu Huy bằng một giọng hết sức lả lơi nàng nói tiếp:

– Người kể ra thật sảng khoái! Chỉ câu nói ấy thôi cũng đủ để cho ta tin tưởng mà trao thuốc giải cho bạn của người ngay.

Dứt lời nàng vén chéo áo lên lôi trong thắt lưng ra một chiếc lọ sứ màu xanh, đổ lấy vài viên thuốc nhỏ.

Bằng một cái vung tay nàng ném nhanh những hoàn thuốc nọ về phía năm người.

– Các người mau nuốt vào, chỉ một thời gian tuần trà sau là vô sự.

Thủ pháp của nàng vô cùng chính xác, năm viên thuốc theo cái vung tay, phân hướng bay thẳng vào miệng năm người không chút sai lệch.

Vương Lập Văn vừa định xòe tay đón bắt nhưng viên thuốc đã chạm vào bờ răng ê ẩm cả óc, gã không sao tự chủ được, đành há miệng viên thuốc liền chui thẳng vào nóc họng.

Thủ pháp kỳ dị của ả, Vương Lập Văn không khỏi khiếp thâm:

Mụ yêu phụ này quả không hổ với tiếng đồn, thủ pháp ấy ta cũng không sao kháng cự lại!

Triệu Quân Lượng không sao dằn được kinh sợ hỏi to:

– Nương tử đó gọi là thủ pháp chi?

Cửu Độc Nương Tử trừng mắt mắng:

– Đồ khốn! Hai tiếng nương tử đó để cho mi gọi à?

Tia mắt gợn cảm của nàng lại dời sang cho Bạch Thiếu Huy:

– Bây giờ đến phiên ta điểm huyết của người đây!

Bạch Thiếu Huy giao hện:

– Được! Nhưng cô nương không được dùng độc đấy nhé.

Cửu Độc Nương Tử cười xòa:

– Tất nhiên, ta điểm huyết người đợi chốc lát sau, chính mắt người nhìn thấy các bạn người đều vô sự, để người bằng lòng theo ta, còn thi độc trên mình người làm gì?

Tiền Xuân Lâm chợt xen vào:

– Nhưng cô nương không được dùng tay điểm huyết Bạch huynh tôi!

Cửu Độc Nương Tử hỏi ngay:

– Không được dùng tay điểm huyết, luật lệ ở đâu thế?

Tiên Xuân Lâm không đáp vào câu hỏi:

– Có thể tùy nghi dùng gạch, dùng cành cây điểm huyết được rồi. Như vậy để mọi người tin rằng cô nương không hề dùng độc.

Cửu Độc Nương Tử bĩu môi:

– Người cho Cửu Độc Nương Tử ta là hạng gì thế? Nếu như ta muốn dùng độc, các người biết được à? Dù là gạch đá hay cành cây, vẫn có thể truyền độc qua như thường, người tin các người xem đây!

Năm ngón tay xinh xinh như búp ngà thò ra dịu dàng vuốt lên mỗm thạch nhu gần đấy.

Vì không rõ Cửu Độc Nương Tử biểu diễn cách truyền độc thế nào, mọi người cứ chong mắt chờ đợi. Nhưng vẫn thấy nàng không một cử động nào khác chi, lòng không khỏi hồ nghi.

Ngờ đâu khi ánh mắt chạm lên ngọn thạch nhu mà nàng vừa vịn đấy, hai vết ngón tay đen nhánh hiện lên vừa sâu vừa nhỏ.

Năm người cùng biến sắc khen thầm:

– Cửu Độc Nương Tử quả dụng độc như thần.

Nhè nhẹ vén sợi tóc huyền qua một bên, Cửu Độc Nương Tử mỉm cười đắc ý:

– Các người thấy đó chứ?

Triệu Quân Lượng le lưỡi:

– Chà! Nương tử khắp người đều là độc làm sao dám đàn ông con trai chúng tôi dám gần gũi hầu hạ đây?

Trác Duy Hòa chột lên tiếng:

– Bạch huynh đừng đi theo nàng là hơn!

Cửu Độc Nương Tử cười cười:

– Y không giống như hạng các người, nói ra chẳng giữ lời. Vả lại nếu y không khứng đi, ta vẫn có thể rải độc trên mình các người như thường. Dùng độc là một chuyên môn của ta.

Dứt lời nàng đủng đỉnh cúi xuống nhặt một cành cây dài độ hai thước, ánh mắt chớp chớp nhìn Bạch Thiếu Huy:

– Ta đã hứa là không rải độc trên mình người tất phải giữ lời. Loại kiếm đao khí giới đều có thể dẫn truyền độc tố qua người. Chỉ có cành cây khô này mới không dẫn độc, người yên tâm được rồi!

Bạch Thiếu Huy nhìn thẳng vào mặt nàng nghiêm giọng:

– Cô nương định dùng cành cây khô đó điểm huyết tại hạ?

Cửu Độc Nương Tử gật đầu:

– Phải! Như vậy các bạn người cũng đỡ lo hơn.

Cành cây trong tay nàng vun vút vung lên ba lượt chấm vào ba huyết nơi vai chàng.

Bạch Thiếu Huy đứng yên mặc cho nàng hành động.

Cửu Độc Nương Tử quăng cành cây cười nụ:

– Lối điểm huyết độc môn của ta, không một ai giải nổi trừ ta ra. Người đừng ngông cuồng mà vận khí tự giải huyết mà tổn thương đến kinh mạch. Ta chỉ điểm vào huyết đạo ở hai tay người, sau khi theo ta vào đó, ta sẽ giải huyết cho người ngay.

Vương, Tiên nhìn mọi người thoát đầu tưởng Bạch Thiếu Huy có dụng ý chi khác, kịp khi thấy chàng mặc cho Cửu Độc Nương Tử điểm huyết mình, cả bọn không khỏi rung động lo âu.

Tiên Xuân Lâm không nhịn được:

– Bạch huynh thật cho nàng điểm huyết à?

Cửu Độc Nương Tử bật cười:

– Tất nhiên là thật, cành cây khô điểm huyết chẳng phải do ý kiến của người đấy à?

o O o